

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Matuškovou, advokátska kancelária, Búdková 12, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20 NcCb 4/2007 zo 7. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 NcCb 4/2007 zo 7. októbra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v procesnej pozícii žalobcu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 NcCb 4/2007 pred krajským súdom, ktorého predmetom je určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu z 22. mája 2001. Sťažovateľ sa zúčastnil pojednávania konaného 23. septembra 2014, na ktorom boli vypočutí viacerí svedkovia. Sťažovateľ uvádza, že *„po skončení pojednávania súd z dôvodu údajnej korekcie gramatických chýb neodovzdal napriek vyžiadaniu zo strany účastníkov konania kópiu zápisnice, túto súd zaslal e-mailom dňa 24. 09. 2014“*. Po doručení zápisnice sťažovateľ zistil, že v jej obsahu absentuje konkrétne vyjadrenie svedka ku konkrétnej otázke, ako aj konkrétna otázka právnej zástupkyne a replika svedka na ňu. Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiadal krajský súd návrhom z 29. septembra 2014 o opravu zápisnice z vykonaného pojednávania, keďže obsah zápisnice údajne nezodpovedal reálne vykonanému výsluchu svedkov. O návrhu sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením sa zasiahlo do jeho označených práv.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň mu prizná úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľa na opravu zápisnice z pojednávania z 23. septembra 2014 vedenej

krajským súdom pod sp. zn. 20 NcCb 4/2007 tak, že návrh zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že predseda senátu diktoval zápisnicu o súdnom pojednávaní nahlas a zaznamenal len podstatný obsah prednesov a výpovedí, proti ktorému neboli počas pojednávania vznesené námietky zo strany sťažovateľa a ani jeho právneho zástupcu. V súvislosti s ďalšími návrhmi na vykonanie dokazovania, o ktorých sťažovateľ tvrdil, že neboli v zápisnici zaznamenané, hoci boli prednesené, poukázal na to, že ich v priebehu vykonávania dokazovania môže kedykoľvek vzniesť.

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. III. ÚS 207/04, I. ÚS 127/05).

Ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09). V danej veci nepovažoval za potrebné obsírnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľa, pretože aj v prípade opodstatnenosti jeho tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu konania v merite veci.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Ústavný súd k okolnostiam sťažovateľovej veci uvádza, že predmet konania o oprave zápisnice z pojednávania nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca, respektíve senát koná a rozhoduje. Toto rozhodnutie však nie je rozhodnutím o otázke tvoriacej predmet sporového konania. Konanie o oprave zápisnice z pojednávania

preto predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania sporu v súlade s tým, čo bolo prednesené z hľadiska obsahu.

V spojitosti s tým ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenie krajského súdu by mohlo zakladať porušenie označených práv sťažovateľa len v prípade, ak by bolo spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľa, ktorý bol týmto uznesením spôsobený, pričom by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010). Sťažovateľ však takýto argument vo svojej sťažnosti nepredostrel.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna v súlade s čl. 127 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci.

Aplikovaný právny prístup má oporu aj v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý v súvislosti s parciálnymi rozhodnutiami súdov o procesných otázkach uviedol, že obdobné konania, prípadne rozhodnutia sa netýkajú oprávnenosti trestného obvinenia alebo civilných práv a záväzkov v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto je tento článok na takéto konania, respektíve rozhodnutia neaplikovateľný.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú,

či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pridržiavajúc sa tejto línie svojej stabilnej judikatúry nezistil v obsahu sťažnosti žiadnu skutočnosť alebo dôvod na to, aby sa v danej veci odchyľil od už prezentovaného právneho názoru, preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2015